

Underbilag til Nr. 2.

Hr.

I Andragende af Juni d. A. har De i Forbindelse med nogle andre anmodet om Tilladelse til at faa overladt Sognekirken i Sogn til Brug for Ryslinge Frimenighed til Gudstjeneste og gudstjenstlige Handlinger ved Frimenighedens Præst.

Forudsætningen for en saadan Tilladelse er ifølge Lov om Kirkers Brug af 30. Juni 1922 § 14 et Skøn, en Anerkendelse af Biskoppen paa Grundlag af „de fra Frimenighedens Præst modtagne Oplysninger om Frimenighedens Lære og Ritus“.

Med Andragendet fulgte da ogsaa en kort Udtalelse fra Pastor T. S. Rørdam, der lyder saaledes:

„Ryslinge Frimenighed regner sig som hørende til den historiske evangelisk-lutherske Kirke i Danmark, idet den fortsætter den ved Reformationen paabegyndte Udvikling i denne med Hævdelse af Ordets, Tankens og Forkyndelsens Frihed.

Vor Ritus stemmer væsentligt med Folkekirkeens, dog saaledes, at vi fastholder vor Ret til ved Frimenighedens Gudstjenester at ændre Ritualerne, naar Menighed og Præst er enige derom, for at vor Ritus saa vidt muligt til enhver Tid kan være Udtryk for Menighedens Tarv, og for at Formerne saa lidt som muligt skal komme til at hindre den enkelte i Menigheden i at gribe det, der er Guds Gave i den kristne Tro.“

Denne Udtalelse er i begge Spørgsmaal i Formen ubestemt og af Indhold ubestemt, saa man ikke ud derfra kan danne sig nogen positiv Opfattelse af Præstens og Menighedens Stilling i „Lære og Ritus“.

Det omstridte „Ryslingeritual“ nævnes ikke, men maa utvivlsomt være medindbefattet, da det er derpaa, Menigheden er traadt ud. Nu ad denne Vej at anerkende det til Brug kan der ikke vel være Tale om. Kirkeministeriet har i Skrivelse af 29. September f. A. afvist dette Ritual, og jeg maa betragte det Spørgsmaal som afgjort.

Frimenighedspræstens Erklæring maa, efter hvad man ellers kan vide, ogsaa omfatte dette Ritual, men den er i Virkeligheden langt vidererækkende. Man forbeholder sig „til enhver Tid“ ubegrænsede Ændringer under Hensyn til de enkelte i Menigheden, d. v. s., man forbeholder sig Frihed for alle faste Ritualer. Da nu Pastor Rørdam bestemt vægrer sig ved at meddele, efter hvilket Ritual Børnene døbes, kan ingen vide, hvorledes Frimenighedens Ritus til enhver Tid er.

Et anerkendende Skøn over en saadan Ritualløshed kan man efter min Opfattelse ikke give. Det vilde falde udenfor Rammerne for den Lov, hvorpaa det skulde hvile. Erklæringen er saa ubestemt og omfattende, at en Frimenighed kan falde ind derunder, selv om den f. Eks. ændrede sin Nadverritus til den romerske Kirkes, hvilket hverken vilde kunne forenes med Loven om Kirkers Brug eller Grundloven.

Paa dette Grundlag kan den Anerkendelse ikke gives, som er Betingelsen for den ansøgte Tilladelse.

Naar der i Andragendet nævnes gudstjenstlige Handlinger, har man rimeligvis dermed ikke mindst tænkt paa Begravelser. I Lov af 19. April 1907 og i kongelig Anordning af 26. Marts 1910 gives nærmere Bestemmelser om, at „Medlemmer af et anerkendt Trossamfund eller et her i Landet bestaaende kristent Trossamfund, der ikke har Statens Anerkendelse, kunne faa Begravelse forrettet paa Folkekirkeens Kirkegaarde eller fra dens Kapeller af Samfundets Præster“.

Da Ryslinge Frimenighed maa kunne henhøre herunder, vil der ikke fra min Side blive rejst Indvending mod dens Præsts Medvirken ved Jordfæstelse af dens Medlemmer paa Folkekirkeens Kirkegaarde i Fyns Stift.

Fyns Stifts Bispembede, den 30. Juli 1925.

A. J. Rud.